

கூற்றிற்கு உரியோர் அல்லா அக இலக்கியப் பாத்திரங்கள்

ச.கண்மணி கணேசன் (ஓய்வு)

முன்னாள் முதல்வர் & தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,

பூங்காளீஸ்வரி கல்லூரி, சிவகாசி.

மின்னஞ்சல்: kanmanitamilskc@gmail.com

முன்னுரை

கூற்றுப் பாடல்களாக அமைந்திருக்கும் அக இலக்கியத்தில்: கூற்று நிகழ்த்தக் கூடியவர் யாவர்? கூற்று நிகழவேண்டிய சூழல்கள் எவை? கூற்றாக அமைய வேண்டிய செய்திகள் எவை? என்று வரையறுத்துக் காட்டும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் சில பாத்திரங்கட்கு வாய்பேச வாய்ப்பு வழங்கவில்லை. அகப்பாடல் காட்சிகளில் நேரடியாக இடம் பெற்றும்; நாடக வழக்கில் வாய் திறவாதவரும்; உலகியலிலும் இலக்கியத்திலும் ஒருசேரப் பேசாதே இருப்பவரும் சிறு பாத்திரங்கள் ஆவர். இலக்கியச் சுவைக்கு இப்பாத்திரங்களின் பங்கு என்ன எனக் கண்டு பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கைத் தெளியலாம்.

தனிப் பாத்திரங்கள்

புதல்வன், பார்ப்பன மகன், குயவன், உழவன் ஆகியோர் பிறர் பேசுவதைக் கேட்டும் பேசாத தனிப்பாத்திரங்களாக உள்ளனர்.

புதல்வன்

புதல்வன் அகப்பாடல் காட்சிகளில் நேரில் இடம்பெறும் வயதில் சிறிய பாத்திரம் ஆகிறான். தலைவியைப் பெருமைக்கு உரியவள் ஆக்கும் தகுதி உடையவனும்; இன்பமிகு இல்லறத்தின் அடையாளமும்; புறத்தொழுகிய கணவன் கொடுமையை மறக்க ஏதுவாகவும்; ஊடலைத் தீர்க்க ஏற்றத் துணையும் ஆகிறான். பிறர் பேசுவதைக் கேட்பினும்; பேசாது இருக்கிறான். புதல்வன் பிறந்த குழுவியாகவோ; விளையாடும் பருவத்தினனாகவோ இருக்கலாம்.

புதல்வன் புலிப்பல் தாலியும், பொன் அணிகளும் அணிந்தவனாய் இருக்கிறான் (குறு.161: அகம்.16, 54). மழலை பேசங்கால் வாயில் இருந்து ஒழுகும் எச்சிலால் கழுத்தணி நனைய; தலையணி பிறை நெற்றியில் உருள 'கிளர்மணி ஆர்ப்ப ஆர்ப்பச் சாஅய்ச் சாஅய்ச் செல்லும் தளர்நடை' பயில்கிறான் (கலி.80 & 81). குரும்பை மணிப்பூண் அணிந்து பாலார் துவர்வாயுடன் தந்தை மார்பில் ஏறி இறங்குகிறான்: 'அரிபெய் கிண்கிணி ஆர்ப்பத்' தெருவில் தேருடன் நடை பயில்கிறான் (நற்.58, 250, 269). சதங்கை, அரை பொன்வடம், பவள வடம், பொற்றொடி, வெட்டாத வாளும் மழுவும் நெருக்கிக் கட்டி இடபம் பொறித்த பவளக் கழுத்தணி, முத்தும் மணியும் நீலமும் சேர்த்துக் கட்டிய மூன்று வடத் தலைமாலை எனப் பாதாதிகேசம் அணிகலன் பூட்டிய புதல்வனைப் பாராட்டுகிறாள் தாய் (கலி.85). புதல்வன் தலையில் பிறந்த முடி ஆகிய புல்லுளைக் குடுமி' இருக்கத்: தாய் அக்குடுமியில் இரண்டு நீர்ப்பூம் பிணையலைச் சூடி இருந்தாள் (அகம்.5, 176, 245).

மங்கைப் பருவத்தை எட்டிய மகளுக்கு இளைய தம்பியைத் தாய் நெஞ்சோடு அனைத்துத் துயிலாட்டும் கோலம் மங்கையின் வாய்மொழியாகவே இடம் பெறுகிறது. இரவுக்குறியில் சந்திக்கத் திட்டமிட்ட தலைவன் சிறைப்புறத்தே இருக்கத்: தோழியிடம் பேசுவது போல: "இரவு முழுதும் தாய் தூங்கவே இல்லை; தம்பியை அனைத்துத் தூங்க வைத்து: 'அன்னாய் அன்னாய்' என அழைத்துத் தூங்கி விட்டேனா எனச் சோதித்துக் கொண்டே இருந்தாள்" என்கிறாள் (குறு.161).

தலைவியின் பெருமை 'புதல்வன் தாய்' (குறு.8) என்று சுட்டும் போது கூடுகிறது. ஐங்குறுநூற்றில் புதல்வனால் இல்லறம், பெருமை பெறுவது பற்றிச் செவிலி கூற்றுப் பத்துப் பேசுகிறது. மகனோடு சேர்ந்தமைந்த துயில்நிலையைப் பாராட்டுவதும் (பா.401&402); தந்தையின் பெயரன் ஆகிய புதல்வன் சிறுதேர் உருட்டும் தளர்நடை பார்த்துத் தலைவன் உளம் நிறைவதும் உள்ளன (பா.403).

கள் மிகுந்த மலைப் புறத்துச் சீறாரில் குறமகள்கள் ஈன்ற: மிகச் சிறிய முன்கை உடைய பிள்ளைமைப் பருவப் புதல்வர் யானைக் கன்றுடன் விளையாடுகின்றனர் (குறு.394).

செவிலி கையில் இருந்த புதல்வனை நோக்கி: அவன்மேல் பாசம் பொங்கத்: தலைவியை நேருக்கு நேராக அணைக்க இயலாத தலைவன் முதுகுப்புறத்தில் நின்று தழுவினான் (அகம்.26).

தூங்குகின்ற மகனருகே சென்று: 'வந்தீக எந்தை' என்று குரல் கொடுத்துத்: தன் வருகையை மகிழ்ச்சி பொங்க எதிர்கொண்ட தலைவியின் அழகைத் தலைவன் பேசுகிறான். மகன் பேசுவது போலத் தான் பேசிக் கணவனிடம் மகப்பெற்ற மகிழ்ச்சியைப் புரிய வைக்கிறாள் (நற்.221).

'விளையாடும் பருவத்துப் புதல்வனோடு உன்னைப் பிரியேன்' என நம்பிக்கைத் தரும் தலைவன்: 'புதல்வனும் பொய்தல் கற்றனன்' எனத் தனயனைக் காரணம் காட்டுகிறான் (நற்.166).

'ஆலமர்செல்வன் போல வந்த என் புதல்வனை நெருங்காதீர்: உம் ஆடையில் பரத்தையர் தலைமுடியில் இருந்து சிந்திய மயிர்ச் சாந்தின் துகள்கள் ஒட்டி உள்ளன' என்ற மனைவியின் சொற்களை உதறிவிட்டு: 'எந்தை பெயரனை யாம் கொள்வேம்' என மகனைக் கொஞ்சியதால் ஊடல் தீர்ந்தது என்கிறாள் (கலி.81).

ஒழுக்கத்தில் எளியனாய் ஒரு பரத்தையின் இருப்பிடத்தில் இருந்து இன்னொரு பெண்ணைப் புதுமணம் புரியத் தேரில் தன் மனையைக் கடக்கும் தலைவனைத் தெருவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த மகன் பார்த்து அழுதான். பாகனிடம் தேரை நிறுத்தச் சொல்லிப் பூங்கண் புதல்வனைத் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டிற்குள் நுழைகிறான். மனைவியோ கணவன் போக்கைத் தடுத்தமைக்காக மகனைக் கடிக்கிறாள். கணவனது விழைவும் மனமும் நன்கு அறிந்தவள் ஆதலால்: அவன் மேலுள்ள கோபத்தை மகன் மேல் காட்டுகிறாள். அவ்வேளையில் பரத்தை வீட்டிலிருந்து மணமுழவு ஒலித்தாலும் அழுது அடம் பண்ணிய மகனைப் பிரிய மனமின்றி: 'மாநிதிக் கிழவனும் ஆவான்' என்று கொஞ்சி அன்றைய புதுமணத்தைத் தவிர்த்தான் தலைவன். புதல்வனால் நேர்ந்த நன்மை இதுவென்று தோழியிடம் கூறுகிறாள் தலைவி (அகம்.66).

தலைவனின் புறத்தொழுக்கத்தால் நேரும் நோய்க்குப் புதல்வனே மருந்தாக அமைகிறான் (குறுந்.359& கலி.70). எந்தக் கேள்வியும் கேட்காமல் பிற பெண்டிரை நாடிய கணவனை வீட்டினுள் அனுமதிக்கும் தலைவி தன்னை வியந்த தோழியிடம்: 'விருந்தெதிர் கொள்ள வேண்டும்; அவன் கூறிய பொய்ச்சூள் அவனைப் பாதித்துவிடக் கூடாது' எனக் காரணம் கூறினும்: தந்தை மகனைக் கட்டியனைத்துப் பாசத்தைப் பொழிவதே முத்தாய்ப்பாக அமைகிறது (கலி.75).

தேரோடும் தெருவில் புதல்வன் விளையாட; அவ்வழியாக வந்த தலைவனின் காமக்கிழத்தி: தன் அன்பிற்கு உரியவனின் புதல்வனை அடையாளம் கண்டு கொண்டு; அடக்க முடியாத ஆசையுடன் அவனைத் தன் மார்போடு அணைக்கிறாள் (அகம்.16).

மனவுளைச்சலில் பொருமும் தலைவி: 'உன் தந்தையைப் போல் பகைவரை வென்று வெற்றி பெறுவாய்: ஆனால் நீ அவனைப் போல் பெண்கள் விஷயத்தில் எளியனாக இருக்காதே. நுகத்துப் பகலாணி போல ஒருபக்கம் சாயாத அவனது செங்கோல் தன்மையைப் போற்று; ஆனால் காதல் மனைவி இருக்கப் பிற பெண்களை நாடாதே. அவனைப் போல் ஈந்து புகழ் பெறுவாய்: ஆனால் அன்பு மனைவியை அழ வைக்காதே' என்றெல்லாம் மகனுக்குப் பாடம் சொல்பவள் பிற பெண்களிடம் கணவனை இழந்தவள். அவளது புதல்வன் தந்தையின் சாயலைக் கொண்டு; போர்யானை போல் நடை பயிலத் தொடங்கினாலும்: கால்களில் கிண்கிணி ஒலிக்கும் பருவத்தினனே. தாயின் சொற்களைப் புரிந்து கேட்கும் பருவம் அடையாத புதல்வனின் முகத்திலும் நடையிலும் தன் மனநோய்க்கு மருந்து தேடுகிறாள் (கலி.86).

'மாமகன்' எனும் பெருமைக்கு உரிய புதல்வன் (நற்.212): பேசுவதும் கேட்பதும் நாடக வழக்கில் எங்கும் இல்லை.

வழிச்செல்லும் பார்ப்பன மகன்

தலைவனின் காதல் மிகுதியைப் புலப்படுத்த வழி போக்கன் ஆகிய பார்ப்பன மகன் பாத்திரம் உதவுகிறது. வேத மந்திரத்தைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்கும் பண்டைத் தமிழர் மனநிலை தெரிகிறது.

**“செம்பூ முருக்கின் நல்நார் களைந்து
தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண் டலத்துப்
படிவ உண்டிப் பார்ப்பன மகனே
எழுதாக் கற்பின் நின்சொல் உள்ளும்
பிரிந்தோர் புணர்க்கும் பண்பின்
மருந்தும் உண்டோ மயலோ இதுவே”** (குறு.156)

என்கிறான். பார்ப்பன மகனே என மும்முறை அழைத்து நீ போற்றும் வேதத்தில் பிரிந்தவரைச் சேர்க்கும் மருந்தாம் சொல்: அதாவது மந்திரம் உள்ளதோ? இது தான் மையலின் தன்மையோ? எனக் கேட்பதாக அமைகிறது பாடல். பார்ப்பன மகன்

உலகியலில் பதிலுரைக்கக் கூடியவன் எனினும்; அக இலக்கியக் கொள்கை அவனுக்குப் பேசும் உரிமையை வழங்கவில்லை.

தொல்காப்பியம் பார்ப்பார் கூற்று நிகழ்த்தும் சூழலை விரிவாகக் கூறும். வாயில்கள் ஆகும் தகுதி உடையவர் பட்டியலில் தோழியையும் தாயையும் அடுத்துப் பார்ப்பான் இடம்பெறுகிறான்.

**“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்... யாத்த சிறப்பின்
வாயில்கள் என்ப”** (தொல்.கற்.52)

பார்ப்பான் பேசுவதற்குரிய சூழல்கள் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

**“காமநிலை உரைத்தலும் தேர்நிலை உரைத்தலும்
கிழவோன் மொழிதலும் ஆவோடுபட்ட நிமித்தம் கூறலும்
செலவறு கிளவியும் செலவழுங்கு கிளவியும்
அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க்கு உரிய”** (மேற்.36)

செய்யுளியல் கற்புக்காலத்தில் கூற்றிற்கு உரியோரைத் தொகுத்து:

**“யாணம் சான்ற அறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பின் பார்ப்பான்...”** (தொல்.செய்.188)

எனப் பார்ப்பானையும் இணைத்துப் பேசுகிறது. இவை இப்பார்ப்பன மகனுக்கு உரியவை அல்ல.

தலைவன் தலைவியின் குடும்ப வாழ்வில் ஊடாடக் கூடிய வயதினராகப் பார்ப்பன மகன் இல்லை. ‘மகன்’ எனும் பின்னொட்டு இளவயதினன் எனப் பொருள்படுகிறது. எனவே பேசாத சிறுபாத்திரம் ஆகிறான்.

குறுந்தொகையைத் தொகுத்தோரும் உரை எழுதியோரும் இவனைப் பாங்கன் என்கின்றனர். செம்பூ பூக்கும் முருக்கின் தண்டில் நார் களைந்து கமண்டலத்தைத் தொங்க விட்டு வரும் பார்ப்பனனைத் தலைவனின் பாங்கனாக; தலைவனது வாழுமிடம் சார்ந்தவனாகக் கருத இடமில்லை. கொளுவும் உரையும் அவனைப் பாங்கன் எனக் கூறினும்; கமண்டலமும் தண்டும் கைக்கொண்டு செல்பவன் உள்ளூரானாக இருக்க இயலாது; வழிப்போக்கனாகத்தான் இருக்க இயலும்.

‘எழுதப்படாத திட்டம் உடைய வேத மந்திரங்களுள் பிரிந்தோரைச் சேர்க்கும் மந்திரம் உள்ளதா?’ என்ற கேள்வி நையாண்டியாக அமைகிறது. பார்ப்பன மகன் முன்னிலையில் இருக்கும் தலைவனின் நையாண்டிக்குப் பதில் உரைப்பதாகப் புலவர்

காட்டவில்லை. அவரது நோக்கமே வேதமந்திரத்தை நையாண்டி செய்வதாகத்தான் அமைகிறது.

குயவன்

தோழியின் சொல்வன்மையைப் புலப்படுத்தக் குயவன் கருவி ஆகிறான். தோழியின் கூற்று சமுதாயத்தில் அவனது நிலையைப் புலப்படுத்துகிறது.

புறத்தொழுகிய தலைவன் பாணனைத் தலைவியிடம் தூது அனுப்புகிறான். வாயில் நேரும் பாணனின் தன்மை இன்னது என்று நன்கு தெரிந்த தோழி அவன் காதுபடக் குயவனை அழைத்துப் பேசுகிறாள். 'ஊரில் திருவிழா தொடங்குவது பற்றிச் சாற்றும் போது இப்பாணன் பற்றியும் சேர்த்துச் சாற்று. இவன் செய்யும் துன்பங்கள் மிகப்பலவாகி வளர்கின்றன; உள்ளே பொய்யைப் பொதிந்து மெய் போல் தோன்றும் கொடுஞ்சொற்களை இவன் பேசும்போது பெண்கள் அவற்றை நம்பி மோசம் போக வேண்டாம் என்று சேர்த்துச் சொல்' என அமைகிறது பாடல்.

“கண்ணி கட்டிய கதிர அன்ன
ஒண்குரல் நொச்சி தெரியல் தூடி
யாறு கிடந்தன்ன அகநெடுந் தெருவில்
சாறென நுவலும் முதுவாய் குயவ
இதுவும் ஆங்கண் நுவன்றிசின் மாதோ...
கைகவர் நரம்பிற் பனுவற் பாணன்
செய்த அல்லல் பல்ருவ: வையெயிற்று
ஐதகல் அல்குல் மகளிர் இவன் பொய்பொதி
கொடுஞ்சொல் ஓம்புமின் எனவே” (நற்.200)

என்ற பாடலில் குயவனின் தோற்ற வருணனை: அவன் பாடல் காட்சியில் நேரில் இடம் பெறுவதை உறுதி செய்கிறது. அரும்பு விட்ட நெற்கதிர் போல் 'பளிச்'சென்று தோன்றும் நொச்சிப் பூங்கொத்துக்களால் ஆன மாலையை அணிந்து இருக்கிறான். 'முதுவாய் குயவன்' என்ற சொற்றொடர் அவனது மேன்மையை உணர்த்தும். அவ்வூரில் விழாவறையும் தகுதி காலங் காலமாக அவனுக்கே உரியது என்பதால் அவன் 'முதுவாய் குயவன்' ஆகிறான். பாணனைக் காட்டிலும் குயவன் மேன்மையானவன் என்ற குறிப்புப் பொருள் இங்கே புலனாகிறது. அவன் சொற்களைப் பெண்கள் நம்புவர் என்பது உய்த்துணரக் கூடியது. தோழியின் பேச்சைக்

கேட்கும் குயவன் உலகியலில் பதில் இறுக்கக் கூடியவன் எனினும்; நாடக வழக்கு அவனுக்கு அவ்வரிமையை நல்கவில்லை.

உழுவன்

தலைவி நிலையையும் தலைவன் கடமையையும் அவனுக்குப் புரிய வைக்க உழுவன் என்ற பாத்திரம் கருவியாகப் பயன்படுவதுடன்; உவமை, குறிப்புப் பொருள், இறைச்சி, முரண், சுவை போன்ற இலக்கிய இன்பத்திற்கு உறுதுணை ஆகிறது.

தலைவி இற்செறிக்கப்படுகிறாள். இது தலைவனுக்குத் தெரியாது. அவன் தலைவியைச் சந்திக்கப் பகற்குறியில் சிறைப்புறமாக வந்து விட்டான். தோழி உழுவனை அழைத்துப் பேசுவது போல்; நிலைமையைத் தலைவனுக்குப் புரிய வைக்கிறாள். உழுவன் பாடல் காட்சியில் நேரில் இடம் பெறுவதைத் தூங்கலோரியார்,

‘மலைகண் டன்ன நிலைபுணர் நிவப்பின்

பெருநெற் பல்சூட்டு எருமை உழுவ

கண்படை பெறாது தண்புலர் விடியல்

கருங்கண் வராஅல் பெருந்தடி மிளிர்வையொடு

புகர்வை அரிசி பொம்மல் பெருஞ்சோறு

கவர்படு கையைக் கழும மாந்தி

நீருறு செறுவில் நாறுமுடி அழுத்தநின்

அடுநரோடு நீ சேறியாயின் வண்

சாயும் நெய்தலும் ஓம்புமதி எம்மில்

மாயிருங் கூந்தல் மடந்தை

ஆய்வளைக் கூட்டும் அணியுமார் அவையே” (நற்.60)

எனப் பாடியுள்ளார். ‘மலை நிமிர்ந்து நின்றாற் போலத் தோன்றும் மிகுந்த நெல்லின் நாற்றுக்கட்டுக் குவியல்களை நடவிருக்கும் உழுவனே’ என்று உழுவனின் அன்றைய பணியை உவமையோடு தொடங்கி அழைக்கிறாள். வயலில் அவனுக்கு மிகுந்த வேலை உள்ளது என்பது குறிப்பு. இப்பணிப்பளு காரணமாக அவனால் தூங்க இயலவில்லை என்பது மூன்றாம் அடியில் தொடர்கிறது. எனவே, குளிர்ந்த காலைப் பொழுதில் எழுந்து; நீரில் ஊறிய புழுங்கல் அரிசிச் சோற்றோடு பருத்த வரால் மீன் குழம்புத் துண்டுகளோடு கூட்டிக் கைகளால் அரித்து எடுத்துண்டு; பின் மீந்த நீரைக் குடித்து விட்டுத் தன் பெண்டிரோடு வயலில் நாற்று நட வந்து சேர்ந்தான். ‘இங்குள்ள கோரையையும், குவளையையும் அழித்து விடாதே. அவை எம் வீட்டிலுள்ள

தலைவிக்கு வளையாகவும் அணியாகவும் அமையும்' என்று சொல்வதன் மூலம் சிறைப்புறமாக நின்றிருந்த தலைவனுக்கு இற்செறிப்பைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கிறாள் தோழி.

உழுவனை 'எருமை உழுவ' என்று அழைப்பது அங்கதச்சுவை கூட்டுகிறது. இங்கே நையாண்டிக்கு உரியவன் உழுவன் அல்லன். அவன் எருமையை உடையவன்; அவ்வளவே. உழுவனிடம் பேசுவது போலத் தலைவனிடம் பேசுவதால்; இவ்விளி தலைவனைக் குறிப்பாகச் சுட்டித்: தலைவியை மணந்து கொள்வதில் அவன் மந்தமாக எருமை போலச் செயல்படுகிறான் என உணர்த்துகிறது.

தோழியின் அடுத்த செய்தி: உழுவன் எவ்வாறு உலக வாழ்வைத் துய்க்கிறான் என்பதாகும். பாடல் சுட்டும் அடுநர்: உழுவனுக்காகச் சமைத்த அவனது மனைவியர். குளிர்ந்த காலைப் பொழுதில் வயலுக்குக் கிளம்பியவன்; வயிறு முட்டப் பழைய சோறும் சொட்டானமாக மீன்குழம்பும் ஊற்றி உண்டு விட்டுக் கிளம்புகிறான். தலைவனோ இன்னும் தலைவியைப் பெண் கேட்கக்கூட இல்லை; நீ உலக வாழ்வைத் துய்க்க வேண்டுமெனின் உடன் வரைவு கடாவ வேண்டும் என்பது குறிப்பான அறிவுரை.

பாடலின் இறைச்சிப் பொருள்: நடவுக்குத் தயாராக இருக்கும் நீர் நிறைந்த வயலில் நாற்று முடிச்சினை அழுந்த ஊன்றி நடவு செய்யச் சுறுசுறுப்புடன் உழுவன் செயலாற்றுகிறான். ஆனால் தலைவனோ தலைவியோடு இன்பம் துய்க்க இன்னும் மணம் புரியக் கூட இல்லை. இவ்வாறு உழுவன் நிலையையும், தலைவன் நிலையையும் அழகுற முரண்படுத்திக் கூறி: அவனை வரைவிற்குத் தூண்டுவது இப்பாடலின் சிறப்பு. தோழி சொல்வது எல்லாம் உழுவன் காதில் விழுகிறது; புரிகிறது. அவனுக்குப் பேசும் உரிமையைப் புலனெறி வழக்கு தரவில்லை. சிறைப்புறத்துத் தலைவனிடம் அவள் பேசுவது அவனுக்குத் தெரியாது.

குழுப்பாத்திரம் - நொதுமலர்

சொந்தமும் அல்லாத: பந்தமும் அல்லாத பிறர் நொதுமலர் என்னும் குழுப்பாத்திரம் ஆவர். பிறர் பேச்சைக் கேளாதே பேசாத குழுப்பாத்திரமாக நொதுமலர் உள்ளனர். தோழி அறத்தோடு நிற்க வேண்டிய தேவையை அறிவுறுத்தவும்; தோழியின் அக்கறையைக் காட்டவும் நொதுமலர் எனும் பாத்திரம் பயன்பட்டுள்ளது.

தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த நேரத்தில் தன்னைப் பெண்கேட்டு வரும் பிறரை நொதுமலர் என்கிறாள் தலைவி. மீனுக்கு வலை வீச; வேறு விலங்கு அகப்பட்டதைப் போலத் தலைவனுக்காகக் காத்திருந்த வேளையில் யாரோ தலைவியின் தமரிடம் மணம் பேச வந்து விட்டனர்' என்னும் பொருளில்:

“மீன்வலை மாப்பட்டாங்கு

இது மற்று எவனோ நொதுமலர் தலையே” (குறு.171)

எனும் சொற்கள் அமைகின்றன. இவை தோழியைப் பார்த்துக் கூறுபவை. இங்குத் தோழி அறத்தோடு நிற்க வேண்டிய தேவையைக் குறிப்பாகத் தலைவி அறிவுறுத்துகிறாள்.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் தலைவியின் மாற்றத்தை உய்த்து உணர்ந்து பேசும் தோழி: அவளது கண்கள் பனிப்பது கண்டு:

“அழாஅதீமோ நொதுமலர் தலையே” (நற்.13)

என்று கூறி அடக்குகிறாள். ‘புனத்திற்குக் காவலாக வந்துள்ள நீ பறவைகள் கதிர்களைக் கொத்துங்கால் அவற்றை ஓட்டாது அழுவது உன் மனநிலையைக் காட்டிக் கொடுக்கிறது; உண்மையை உணர்த்துகிறது’ என்கிறாள். சுற்றி உள்ள புலங்களில் இருப்போர் யாரும் பார்த்தாலும்; அழுகுரலைக் கேட்டாலும் சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொள்வர்: தலைவியின் களவொழுக்கத்தைப் பிறர் அறிந்துவிடக் கூடாது எனும் தோழியின் அக்கறை காட்சியில் நேரில் இடம் பெற்றாலும்; வாய் திறக்காத நொதுமலர் எனும் பாத்திரத்தால் புலப்படுகிறது.

தொகுப்புரை

தோழியின் சொல்வன்மையைப் புலப்படுத்தக் குயவன் கருவி ஆகிறான். தலைவி நிலைமையையும் தலைவன் கடமையையும் அவனுக்குப் புரிய வைக்க உழுவன் என்ற பாத்திரம் கருவியாகிறது. அதோடு உவமை, குறிப்புப் பொருள், இறைச்சி, முரண், சுவை போன்ற இலக்கிய இன்பத்திற்கும் உறுதுணையாக உள்ளது. தலைவனின் காதல் மிகுதியைப் புலப்படுத்த வழிப்போக்கனாகிய பார்ப்பன மகன் பாத்திரம் உதவுகிறது. அத்துடன் அந்தணர் மந்திரத்தைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்கும் தொல்தமிழரின் நையாண்டிப் போக்கும் புலப்படுகிறது. அகப்பாடல் காட்சியில் வயதில் சிறிய பாத்திரமாகிய புதல்வன்: தலைவியைப் பெருமைக்கு உரியவள் ஆக்கும் தகுதியுள்ளவன் ஆவதோடு: இல்லறத்தின் மேன்மைக்குரிய சின்னமும் ஆகிறான். புறத்தொழுகிய கணவனின் கொடுமையை மறக்கவும் ஊடலைத் தீர்க்கவும் புதல்வனே ஏற்ற துணையகிறான். சொந்தமும் பந்தமும் அல்லாத நொதுமலர் என்னும்

குழுப்பாத்திரம் தோழி அறத்தோடு நிற்க வேண்டிய தேவையை அறிவுறுத்தவும்; தலைவி மேல் அவளுக்குள்ள அக்கறையைக் காட்டவும் பயன்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் இலக்கியக் கொள்கையே அன்றி: வாழ்க்கை நியதி அன்று என்பது இதனால் உறுதியளிக்கின்றது.

துணைநூற் பட்டியல்

1. அகநானூறு - களிற்றியானை நிரை, ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் & ரா.வெங்கடாசலம் பிள்ளை (உ.ஆ.), - திருநெல்வேலி தென்னிந்தியச் சைவச் சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் - 2009.
2. அகநானூறு - மணிமிடை பவளம், கழக வெளியீடு, சென்னை. 2007.
3. அகநானூறு நித்திலக்கோவை - கழக வெளியீடு, சென்னை. 2008.
4. ஐங்குறுநூறு - பொ.வே.சோமசுந்தரனார் (உ.ஆ.), - முதற்பதிப்பின் மறுபதிப்பு - 2009, - திருநெல்வேலித் தென்னிந்தியச் சைவச் சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் - சென்னை.
5. கலித்தொகை - நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ.) - கழக வெளியீடு - முதற்பதிப்பின் மறு அச்சு - 2007.
6. குறுந்தொகை, பொ.வே.சோமசுந்தரனார்(உ.ஆ.), கழக வெளியீடு, 783, சென்னை. 2007.
7. தொல்காப்பியம் தெளிவுரை - ச.வே.சுப்ரமணியன், (1998), மணிவாசகர் நூலகம், சென்னை.
8. நற்றிணை - கு.வெ.பாலசுப்ரமணியன் (உ.ஆ.) - நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், மதுரை - முதல் பதிப்பு - 2004.